Láska, ktorú sa oplatí prežívať stále znova.

NIEČO INÉ AKO NAVŽDY

justin a. reynolds

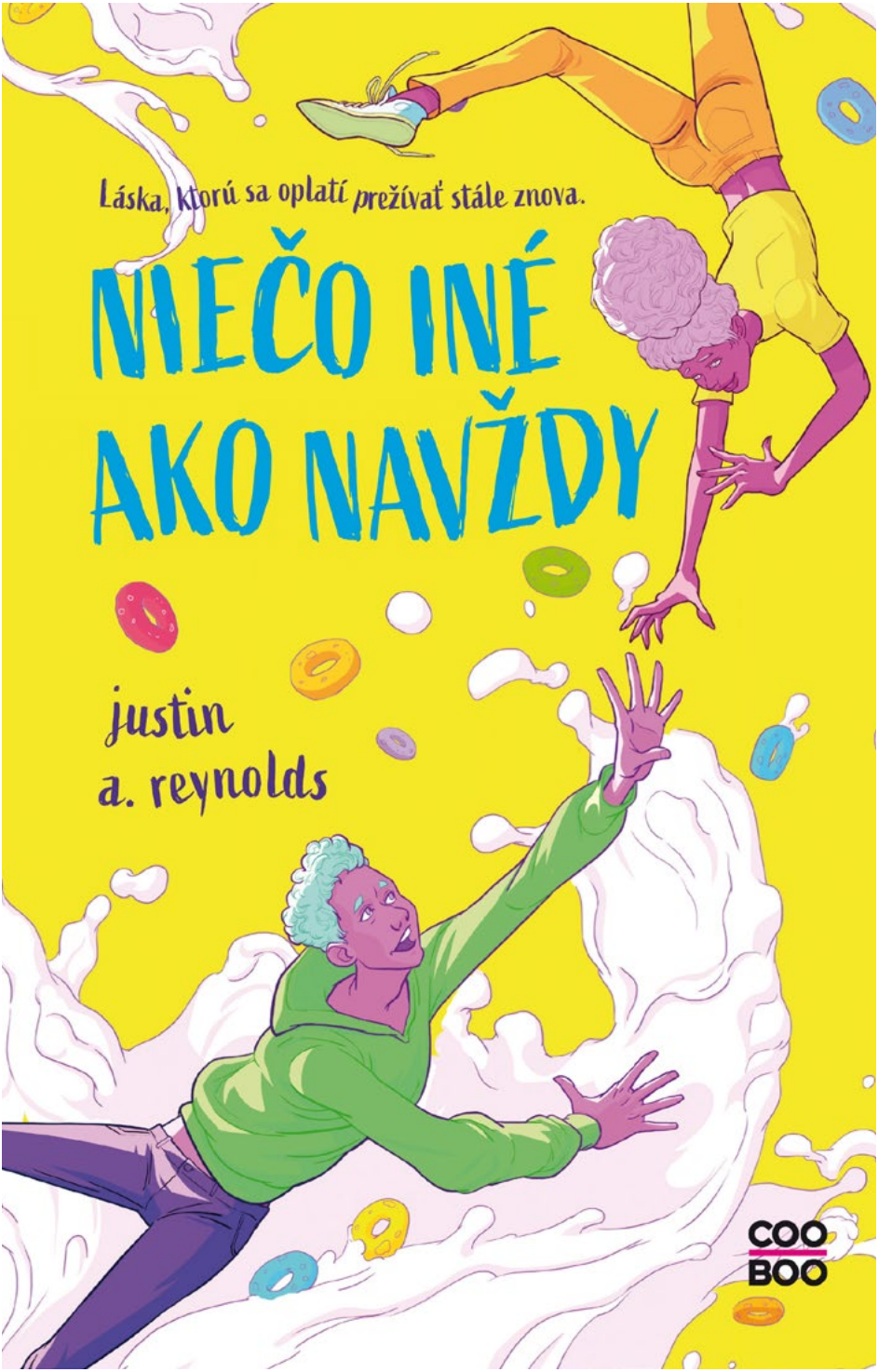

COO BOO

Niečo iné ako navždy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

COO
BOO

Justin A. Reynolds
Niečo iné ako navždy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

NIEČO INÉ AKO NAVŽDY

NIEČO INÉ AKO NAVŽDY

justin
a. reynolds

Z angličtiny preložila Kristína Balalová

COO
BOO

Venujem K. a B.
z lásky, ktorá mi vyviera priamo zo srdca,
a pre lásky, o ktoré sme prišli.

KDE ZAČAŤ?

Hovorí sa, že čas je neporaziteľný.
Tento príbeh je však o tom,
ako prehral na plnej čiare.

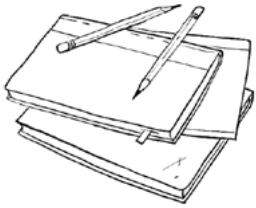

AKO NIKOHO NEZACHRÁNIŤ

Keď Kate umiera tretíkrát, tvár mám pritlačenú o kufor policajného auta. Pri nohách mi leží rozmliaždená škatuľka, ktorá jej mala zachrániť život.

Naučil som sa niekoľko vecí.

Napríklad: *nezdržuj sa obliekaním.*

Vonku je chladno, pokojne už aj na sveter. Ja mám oblečené tričko, krátke kockované pyžamové nohavice a obuté zodraté konversky, v ktorých zvyknem kosiť trávnik. Zvnútra sú vlhké a v pravej topánke mi do prsta pichá kúsok trávy, na ponožky nebol čas. Ponožky a oblečenie primerané počasiu sú luxus. Zaberajú čas a ja ho nemám na rozdávanie.

Dnes určite nie.

Ako ani v iné dni.

Pretože najdôležitejšou životnou lekciou je toto: *ani všetko cestovanie v čase na svete nezachráni ľudí, ktorých miluješ.*

45 MINÚT PREDTÝM

Už sú tu policajti.

Pred vchodom na pohotovosť postáva policajné auto. Nie je vylúčené, že si prišli po mňa, no teraz už nemôžem vycúvať. Záleží na každej stotine sekundy. Zo sedadla spolujazdca schmatnem balíček a vyskočím z auta. Roztrhnem škatuľku, obsah balíčka si napchám do topánky a pridám do kroku.

Mal som vyraziť oveľa skôr.

Milión vecí som tentoraz mohol urobiť inak.

Zatlačím do dverí a myslím len na to, že *musím dôjsť k výťahu a vyviezť sa na štvrté poschodie,* keď tu zrazu narazím tvárou do betónovej steny. Inými slovami, do stokilovej masy mäsa s obuškom.

Aha, to bude asi vodič toho auta.

Na mokrej podlahe sa takmer vykydnem, v poslednej chvíli ma policajt schmatne za tričko.

„Mám ho," zavrčí do vysielačky, ktorú má pripevnenú na pleci. „Ideme von," rozkáže, jednou rukou mi otvorí dvere a druhou stíska rukoväť pištole. „No tak, chlapče, poďme."

Hlavou mi víria rôzne odvážne a hrdinské scenáre. Mohol by som odstrčiť policajta a utiecť po schodoch alebo vkĺznuť do výťahu tesne predtým, ako sa zatvorí. Vtom už však ležím na kapote policajného auta s rozkročenými nohami a rukami spútanými za chrbtom.

Jedna časť môjho ja si pomyslí, dúfa, že presne takto to malo byť.

Vyriešilo sa to samo. Nemal som sa k nej dostať a prežije práve preto, že za ňou neprídem.

Policajti recitujú moje trestné činy a po vlámaní prestanem počúvať. Načo sa vôbec namáhať s nejakým vysvetlením. Čo im asi poviem, že som z budúcnosti?

„… ste si vedomý svojich práv," je to skôr oznam ako otázka.

Prikývnem, hliníkový kufor policajného auta ma chladí a lepí sa mi na líce.

„Máte niečo pri sebe? Zbraň, omamné látky alebo podobne?" opýta sa obrovský policajt.

„Nie," zaklamem. Nemôžem sa priznať, teraz určite nie. Drsnými rukami ma ohmatá od hlavy po päty. Napokon z vrecka vyloví štrngajúce kľúče a potom peňaženku.

„Nič zaujímavé," obráti sa k partnerke.

„Radšej nech sa ešte vyzuje," navrhne.

Podlomia sa mi kolená.

„No tak," prosíkam, „nechajte ma ísť dnu. Zomiera mi priateľka. Spýtajte sa doktorov alebo sestričiek. Pekne vás prosím, dajte mi *päť* minút. Srdce, prosím vás, majte srdce! Dovoľte mi vidieť ju aspoň na päť minút a potom ma môžete odvliecť do väzenia, zamknúť ma a kľúč zahodiť, je mi to jedno. Prosím vás len o jedno. Myslite na svoje deti. Máte deti? Keby ležali na smrteľnej posteli, nechali by ste ich samy? Prosím. *Prosím*."

Skúsim sa hodiť na kolená, no s putami na rukách je to takmer fyzicky nemožné. Policajt, ktorý mi ich nasadil, vrhne pohľad na kolegyňu so špinavoblonďavými vlasmi a s očami podliatymi krvou. Žena si povzdychne, strojene ako každá čerstvá mamička. Nakoniec však prikývne a putá povolia.

Nemôžem tomu uveriť.

„Hlavne neurob žiadnu sprostosť, chlapče," zašomre policajt a zjavne mu je *jasné*, že nejakú debilinu vyvediem.

„Päť minút," zavelí blondína. „Ani o sekundu viac."

Pochodujeme po klzkom linoleu, vstúpime do výťahu s typickým zápachom *polejme to tu bielidlom, aby nebolo cítiť moč,* a vyvezieme sa na štvrté poschodie. Celý čas kráčam uprostred, aby mi mohli dať po hube hneď, keď sa pokúsim niečo vyviesť. Nemám však v úmysle utiecť im. Znovu si skontrolujem hodinky. Stále zostáva zrnko nádeje.

Až na to, že výťahovým dverám trvá celých dvadsať sekúnd, kým sa konečne zdráhavo otvoria. Potom sme nútení urobiť poriadnu obchádzku, lebo údržbár umýva podlahu a svoju úlohu, zdá sa, berie smrteľne vážne, pretože začne nervózne skákať a vykrikovať. Policajti čosi zamrmlú na ospravedlnenie, no chlapík len rozzúrene ukáže prstom na inú chodbu, ktorej by sa tiež hodil názov *najdlhšia možná obchádzka na svete*.

Pokúsim sa naznačiť, že na obchádzky, lenivé výťahy a tabuľky *POZOR! KLZKÝ POVRCH* momentálne nemáme čas, ale nikto ma nepočúva. Na miesto sa dostaneme doslova o päť minút dvanásť.

Kate umiera.

„Aha, kto prišiel," ozve sa, keď otvorí oči. Stolička, na ktorej zvyčajne sedáva jej mama, je teraz prázdna. Na zemi pri nej leží spadnutá deka a na parapete stojí jednorazový penový pohár s odtlačkom rúžu.

„Ahoj," pozdravím ju. Na zlomok sekundy ma zarazí, aká je v tej posteli drobná. Ticho nemocničnej izby narúša iba syčanie kyslíka v dýchacej maske na Katinom nose a monotónne kvapkanie infúzie, ktorá jej prúdi do ruky.

„Koľko je hodín?" spýta sa a prižmúri oči. Ešte aj o tretej ráno, pripútaná k nemocničnému lôžku, vyzerá nádherne.

„Veľa času nám nezostáva."

Zmätene skriví tvár. „Čo tým myslíš?" Nadvihne sa, pozrie sa za môj chrbát a zvraští obočie. „Ako vidím, tentoraz si so sebou priniesol aj políciu. Zaujímavá stratégia. Jack King, ty teda vieš, ako prísť vo veľkom štýle."

Obzriem sa. „Prepáč, ich si nevšímaj."

„Si švihnutý. Vieš o tom?"

„Popravde, celkom chápem, prečo si to myslíš," usmejem sa.

„*Päť minút*," rázne mi pripomenie policajtka.

Kate pokrúti hlavou. „Jack, prečo si tu? Nechápem, o čo ti ide. Máš nejakú morbídnu slabosť na nemocnice? Alebo ťa vzrušujú choré baby?"

„Prišiel som ti povedať…" zlomí sa mi hlas, lebo jej vlastne *nemám* čo povedať.

„Čo, Jack?"

„Myslím, že už viem, čo mám urobiť. Asi som na to prišiel. Konečne."

„Okeeej," pomaly nadvihne obočie. Je už úplne dopletená. Samozrejme, veď moje slová vôbec nedávajú zmysel.

„Budeš v poriadku, Kate. Všetko dobre dopadne."

Odvráti tvár. „Každý mi to hovorí, no sú to iba prázdne reči. Prestaň mi klamať, Jack. Ako všetci…" Zmĺkne, keď uvidí, čo držím v ruke.

Dvadsať sekúnd som sa opatrne zakrádal do svojej topánky, až sa mi to nakoniec podarilo vytiahnuť.

„Jack," zvýši hlas. „Jack, čo to, dopekla…"

Skôr než dokončí vetu, stiahnem z Kate prikrývku a strčím jej do stehna striekačku. Prudko sa strhne, akoby som do nej vpustil silný elektrický prúd.

Policajti ma zrazia k zemi, nemocničnou izbou prehrmí spŕška nadávok a v ušiach sa mi ozýva: „*Čo do…!* Preboha, chlapče, čo si to urobil? Čo to má, dopekla, znamenať?"

„Pomoc!" zvrieskne policajtka a vybehne na chodbu. „Súrne potrebujeme lekára!"

Policajt mi pritláča tvár k linoleu tak surovo, až sa čudujem, že mi ešte nevytiekli oči z jamôk. Do izby sa nahrnie množstvo nôh. Všetci kričia ako besní, trasú mnou a snažia sa zo mňa dostať, čo za látku

som jej vpichol. Popravde, aj keby som chcel, neviem, ako by som im to vysvetlil. Ešte k tomu im to ani nechcem prezradiť, pretože je to jediné, čo pre ňu môžem urobiť. Žiaden iný spôsob neexistuje.

Lekári sa pokúšajú zachrániť Kate a mňa zatiaľ policajti vlečú po mokrej podlahe cez vestibul von do noci.

Stačí nepatrný pohyb či prudký nádych a zastrelia ma, v lepšom prípade dostanem po papuli. Na tom však nezáleží – keď ma ťahali z Katinej izby, stihol som sa pozrieť na hodiny. Ak sa zopakuje predošlý scenár, Kate zostane nažive alebo sa čoskoro všetko začne odznova.

Policajt asi rád mláti, lebo mi zase pritlačí tvár o auto a tentoraz má očividne v úmysle prehliadnuť ma ešte dôkladnejšie.

„Ak to dievča zomrie, nechci vedieť, čo ti…“

Príde to však skôr, než stihne dokončiť vetu. Zavriem oči a vzduch okolo mňa začne rednúť. Strácam pojem o gravitácii ako parašutista v momente, keď otvorí padák. Chvejem sa ešte nepríjemnejšie ako obvykle, strácam pôdu pod nohami a celé moje telo sa zmieta v dlhotrvajúcom intenzívnom otrase.

„Chlapče, si v poriadku?“ Zvrieskne na kolegyňu, aby utekala do nemocnice po pomoc. Policajtka vyštartuje najrýchlejšie, ako vie, no ani to nestačí. Nestihne to. Ak by som bol schopný rozprávať, ubezpečil by som ich, že sa nemusia trápiť. Neumieram, iba robím všetko preto, aby som ju zachránil. Asi by tomu nerozumeli, ani ja som najskôr nevedel, o čo ide. Keď sa to stalo prvýkrát, myslel som si, že je so mnou amen. Teraz už chápem.

Moje telo sa pripravuje na štart, skoro ako špičkový raketoplán, ibaže cestujem v čase a nielen do vesmíru.

„Chlapče, no tak, povedz niečo! Asi má záchvat. Chlapče! Chlapče!“

Životná lekcia číslo dva je:

Cestovanie v čase bolí.

ZAČIATOK

začiatku

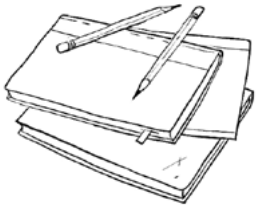

KEĎ VIEŠ, AKÉ JE TO NIČ NEVEDIEŤ

Hovorí sa, že každý raz nájde svoju spriaznenú dušu.

Je to jedna z tých vecí, ktorými sa ťa mama snaží utešiť, keď sa ti rozpadne vzťah, alebo ktoré zamrmle tvoj inak nezhovorčivý otec predtým, než ťa potľapká medzi lopatkami a zhodnotí, že ste sa veľmi dobre porozprávali. Väčšinou to však platí. Keď si predstavíte, koľko rôznych ľudí sa po svete pohybuje, určite sa k vám aspoň jeden z nich dokonale hodí. No nie? Musí existovať človek, vďaka ktorému sme schopní vyhlásiť bláznovstvá ako: „Navždy ťa budem milovať" alebo „Neviem sa dočkať, ako spoznám tvojich rodičov" či „Jasné, že si na krk vytetujem tvoje meno". Najsmutnejšie na tom je, že väčšinu svojich dní tu na zemi strávime naháňaním nesprávnych ľudí a so skutočnou spriaznenou dušou strávime prinajlepšom tretinu života. Pokiaľ ju vôbec nájdeme.

Pozrime sa napríklad na mňa.

Všetko mi ujde len o chlp – dievča mojich snov, príhovor na maturitnom večierku, účasť v športových tímoch. (Vyskúšal som všetky druhy športov. V istom zúfalom bode svojho pôsobenia na strednej škole som sa prihlásil za maskota. Vysvitlo, že „chlpatý" Larry Koviak robí omnoho lepšie saltá.) Nevynechal som ani mimoškolské aktivity. Skončil som tesne pod čiarou, čo je trochu zvláštne, keďže som si vždy myslel, že do mimoškolských aktivít sa môže zapojiť ktokoľvek (pokojne to môžete pridať do zoznamu stovky vecí, v ktorých sa Jack fatálne mýlil). Skrátka, vždy sa mi akýmsi nedopatrením

podarí premárniť príležitosť. Po osemnástich rokoch skúseností som napokon získal vedúcu pozíciu v spoločnosti Takmer, s. r. o.

Ak mi ešte stále neveríte, prevediem vás našou povalou. Prakticky ide o svätyňu chabých pokusov alebo, ako jej hovorievam ja, „Jackovo veľkolepé múzeum všetkého, čo skoro bolo, ibaže nikdy nebolo". V jednom rohu leží čisto nový skejtbord, raz v lete som sa totiž takmer stal poloprofesionálnym skejterom. Na inom mieste stojí šijací stroj, každému som hovoril, že je mamin, no v skutočnosti patrí mne, keďže ma v istom období bavilo sledovať jednu módnu reality šou. Ďalej tam nájdete súpravu na diskový golf, sklenené dúhové guľôčky, debničku plnú nedokončených elektrických obvodov, škatuľu so všetkými možnými hrami na Nintendo, môj prvý pokus o stroj času, ktorý vyzerá ako rakva (ani sa nepýtajte), a nedotknuté nindža vrhacie hviezdice (fakt, radšej sa nepýtajte).

Takmer, takmer, takmer, takmer, tak…

Chápete.

Zvyknem vtipkovať, že moji rodičia mi prorocky dali meno *Jack* Ellison *King*.

Všetkým *slúžim* a nikomu *nekraľujem*.

Aj keď mama mi vždy pripomína, že ma pomenovali po Jackiem Robinsonovi, ktorý sa aj napriek svojej farbe pleti prebojoval do vrcholového športu, a po Ralphovi Ellisonovi, spisovateľovi a vedcovi, ktorý sa preslávil knihou *Neviditeľný*.

Som jedináčik. Rodičia ma mali pomerne neskoro, celé roky sa im nedarilo splodiť potomka, a keď už strácali všetky nádeje, prikvitol som ja. Mama mi chcela dať meno Miracle, lebo po tých dlhých rokoch vnímala tehotenstvo ako zázrak, no otec (ktorý sa zvyčajne k ničomu nevyjadruje, ale vtedy urobil výnimku) zasiahol: *Zlatko, naozaj chceš, aby náš Miracle každý deň dostal po papuli?*

Preto ma nakoniec pomenovali Jackie Ellison.

Nazval by som to ukážkovým príkladom najlepšieho a zároveň najhoršieho zhostenia sa rodičovskej úlohy.